

Вѣтърътъ отново изсвирва, раздрусва всичко що срѣщне и яростно се промѣква прѣзъ прозорцитѣ и дупкитѣ на къщитѣ. . . . Огъ неговата пѣсенъ треператъ бѣднитѣ: тѣ се свиватъ и дълбоко изохкватъ. . .

„О вие, които сте доволни и щастиви, които имате всичко, за да се борите срѣщу мене, надникнете въ срутената къщичка на бѣдната вдовица! . . . Вечъ третия день какъ дѣцата ѝ треператъ отъ студъ и се прѣвиватъ отъ гладъ!... Тѣ отчаяно поглеждатъ майка си и устата имъ шепнатъ „хлѣбъ, хлѣбъ!“ . . . Тя ги погледне, вдигне очи на горѣ и отъ гърдитѣ ѝ дълбока въздишка се откъсва“ . . .

Вѣтърътъ става по-силенъ и яростно пѣе:

„О вие, щастливици, тичайте по-скоро, помогнете на бѣднитѣ сираци, спасете ги отъ смъртъта! . . .“

Но, уви! . . . никой не разбра вѣтровата пѣсенъ. . .

Сутринтъта намѣриха вдовицата и двѣтѣ ѝ дѣца умрѣли. . . . Тѣ бѣха здраво пригърнати...

Вѣтърътъ побѣсенъ. . . . Той издигна милиони снѣжинки, които дебело покриха гроба на нещастнитѣ. . .

